

BERNARD-MARIE KOLTÈS

„NAKTIS PRIEŠ PAT MIŠKUS“

Vertė Vytas Kraujelis

1997

Tu sukai už gatvės kampo: kai aš tave pamačiau, lyja, šansas nėra visai garantuotas, kai lyja ant plaukų ir skudurų, bet, kaip bebūtų, išdrišau, ir dabar, kai esame čia, kai aš nenoriu pažvelgti į save, man reiktų išsidžiovinti, sugrįžti tenai, į apačią ir susitvarkyti (mažų mažiausiai) plaukus, kad nesusirgčiau, taigi, aš ką tik buvau nusileidęs tenai pasižiūrėti ar įmanoma susitvarkyti, bet apačioje pilna idiotų, pastoviai stoviniuojančių ir besidžiovinančių plaukus, jie nejuda, lieka susigrūdę į krūvą, jie spokso į nugarą, ir aš vėl nulipau - vien tik tam, kad nusimyžčiau - savo šlapiais skudurais, aš taip ir liksiu, kol neįeisiu į kambarį: kai tik mes įsikursime kur nors, aš viską nusirengsiu, todėl aš ir ieškau kambario, nes pas mane neįmanoma, aš negaliu tenai sugrįžti - visgi ne visai nakčiai, - todėl, kai tu, kai tu pasukai tenai, už gatvės kampo, kai aš pamačiau tave, aš bėgau, aš galvojau: nieko nėra paprasčiau kaip surasti kambarį vienai nakčiai, pusnakčiui, jei tikrai to nori, jei išdrišti paprašyti, nekreipdamas dėmesio nei į drabužius, nei į šlapius plaukus, spjaudamas į lietu, kuris atimtų bet kokį šansą jei tik aš pažvelgčiau į veidrodį - bet, jei net to ir nenori, yra labai sunku nežiūrėti į save, nes visur yra tiek veidrodžių, kavinėse, viešbučiuose, kuriuos reikia perkabinti už nugaros, net čia, kur dabar esame, jie žiūri į mane, aš juos perkabinu už nugaros, visada, net pas save, ir visgi jų pilna, kaip ir čia, visur, net viešbučiuose šimtai tūkstančių veidrodžių žiūri į jus, taigi, aš priverstas žiūrėti į save - nes aš beveik visada gyvenu viešbučiuose, aš sakau pas mane iš įpročio, bet tai viešbutis, išskyrus šį vakarą, kai tai neįmanoma, o šiaip tai "pas mane" reiškia viešbutį, ir, jei aš įeinu į viešbučio kambarį, aš turiu tokį seną įprotį, kad per tris minutes aš jį paverčiu tikrai tuo, ką galima pavadinti "pas mane", daug kuo ir niekuo, kas suteikia įspūdį, lyg aš čia būčiau gyvenęs visada, lyg tai būtų mano įprastas kambarys, kuriame aš gyvenu, su visais mano įpročiais, kur paslėpti visi veidrodžiai ir triskart nieko daugiau, bet taip, kad jei kas nors, staiga, mane apgyvendintų namuose, kambaryje, jei man duotų butą, įrengtą taip, kaip tik nori, tokį, kuriame gyvena šeimos, aš tuojau pat paversčiau jį, kai tik įkelčiau koją, viešbučio kambariu, vien tam, kad jame galėčiau gyventi, aš, iš įpročio - man duotų kažką panašaus į mažą lūšnelę, kaip rasi įvairiose istorijose, miško glūdumoje, su storais balkiais, šimto tūkstančių metų senumo, kai tik įžengčiau tenai, aš, be nieko ir per visai trumpą laiką, ją paversčiau tokiu kambariu, kokių būna tik viešbučiuose, kuriuose aš jaučiuosi kaip pas save, aš paslepiu židinių už baldų krūvos, vikriai užmaskuoju balkius, visame kame pakeičiu stilių, išmetu visus niekur ir niekada, išskyrus visokias istorijas, nematytus daiktus, ir ypatingus kvapus, ir šeimos, ir senų akmenų, ir seno juodo medžio, ir šimto

tūkstančių metų senatvės kvapus, kuriems nuspjaut į viską, kurie paverčia jus svetimšaliu, kurie neleidžia pilnai jaustis savo namuose, aš išmetu viską kartu su senatve, nes aš toks, aš nemėgstu to, kas jums primena, kad jūs esate svetimšalis, nors aš šiek tiek toks ir esu, tai netgi matyti, aš nesu visai vietinis - bet koku atveju tai buvo gerai matyti, kai tie šikniai iš apačios, susigrūdę už mano nugaros, po to, kai aš nusimyzau ir kai aš ploviau savo pimplą - gerai žinodamas, kad jie visi idiotai, prancūzai, neturintys vaizduotės, nes jie niekada nematė kaip plaunamas pimplas, o mums tai senas įprotis, mano tėvas to išmokino mane, pas mus taip visada daroma ir aš, aš visada tai darau, kai nusišlapinu, ir, kai aš ploviausi, ką tik, normaliai, kriauklėje, apačioje, jausdamas už nugaros visus tuos susigrūdusius idiotus, aš apsimečiau, kad nieko nesuprantu, tikras užsienietis, visai nesuprantantis tų idiotų prancūzų kalbos, ir viską girdėjau besiplaudamas: ką šis keistas svetimšalis ten daro? Jis girdo savo pimplą - argi galima girdyti savo pimplą? - lyg aš visai nesuprasčiau ką jie sako, o aš, aš tęsiu, ramiai, duodu jam gerti tam, kad tie idiotai prancūzai klausinėtų vienas kito, susigrūdę man už nugaros, prieš praustuves: kaip pimplas gali gerti, ir apskritai, koku būdu jis gali būti ištroškęs? - po to, kai aš baigiau, aš praėjau pro jų būrį, vis dar kaip svetimšalis, nesupratęs nieko iš to, ką jie sakė, man tai visai paprasta, nes aš nesu visai vietinis, julab, kad tai matyti, tie prancūzai idiotai be vaizduotės neapsiriko, ir, nežiūrint į visa tai, aš bėgau paskui tave, kai tik pamačiau tave sukant už gatvės kampo, nekreipdamas dėmesio į visus tuos idiotus gatvėje, kavinėse, kavinės rūsiuose, čia, visur, nekreipdamas dėmesio į lietu ir šlapius skudurus, aš bėgau, ne tik dėl kambario, ne tik dėl to pusnakčio, kuriam praleisti ieškau kambario, bet aš bėgau, bėgau, bėgau, kad šį kartą, pasukęs už kampo, nelikčiau vienas gatvėje, tuščioje be tavęs, tam, kad šį kartą aš atrasčiau ne vien lietu, lietu, lietu, tam, kad šį kartą aš atrasčiau tave kitoje kampo pusėje, ir kad išdrįsčiau sušukti: bičiuli! drauge! kad išdrįsčiau tave prakalbinti: drauge, duok man ugnies, kas tau nieko nekainuoja, drauge, šlykštus lietus, šlykštus vėjs, sušikta sankryža, šįvakar čia neverta vaikščioti nei tau, nei man, bet aš neturiu cigaretės, aš pasakiau tai ne visai tam, kad norėjau rūkyti: ugnies, drauge, tai buvo, drauge, daugiau tam, kad aš tau pasakyčiau: sušiktas kvartalas, sušiktas įprotis valkiotis čia (būdas prakalbinti žmones!), tu taip pat vaikštinėji, drabužiai permirkę, tu rizikuoji susirgti neaišku kokia liga, aš net neprašiau tavęs cigaretės, drauge, aš net nerūkau, tau nieko nekainuos jei tu sustosi, nei ugnies, nei cigaretės, drauge, aš neprašau, nei pinigų (kad tu pasiplautum po to!) šįvakar man nereikia (šimto frankų), be to, aš ir pats turiu kuo

užmokėti už kavą, verčiau aš tau nupirksiu kavos, drauge, nei sukiosiuosi šitoje keistoje šviesoje, ir, kadangi tau nieko nekainuoja (aš nekalbu apie kambarį, drauge, apie kambarį, kuriame galėčiau praleisti naktį, nes net patys kiečiausi vyrai po to taip susuka savo snukius, kad lieki priverstas pasitraukti!, kad mes nekalbėsime apie kambarį, drauge!), bet aš noriu tau kai ką pasakyti - eime, nelikim čia, mes susirgsim, garantuoti - nėra pinigų, nėra darbo, tai neišsprendžia problemų (iš tikrųjų aš jo ir neieškau, kalba ne apie tai), aš turiu vieną idėją, pirmiausia, aš turiu tau ją pasakyti, tu, aš, mes trinamės šiame keistame mieste be monetos kišenėje (bet aš tau užmokėsiu už kavą, drauge, turiu kuo, dabar aš neprieštarauju sau), nes, iš pirmo žvilgsnio, tai ne pinigai, kurie nei mane, nei tave prikla pa žemės! taigi, aš turiu šią mintį, drauge, tokiems kaip tu ir aš, neturintiems nei pinigų, nei darbo, kurio aš labai ir neieškau - nes darbe, mes kiti, iš gatvės, tuščiomis kišenėmis, mes sveriamė taip mažai ir todėl menkiausias vėjo gūsis mus nuneštų, mes negalėtume pasilikti ant pastolių, jei tik mūsų prie jų nepririštų: geras vėjo gūsis ir mes skrendame, lengvi, o apie darbą gamykloje, aš, niekada!, tau tai būtų sunku paaiškinti, nes man pačiam sunku viską suprasti nesusipainiojus, bet mano idėja, tai lyg - tai ne religija, tai ne nesąmonė, kurią pasakotum bet kaip ir kuri nieko nepakeistų, tai ne politika, tuo labiau ne partija ar kažkas panašaus, ar profsąjungos, kurios viską žino, kurios viską matė, niekas nepraslysta pro jas nepastebėta, taigi, jei pridurtum prie viso to mano idėją, neliktų vietos, tai nieko neturi bendro, ne, mano idėja, tai visai ne tai, nusiramink mano drauge: tai mūsų protestas, tik protestas, nes būtent to mums ir reikia, protestuoti, ar ne? tu turbūt galvoji: ne man, o visgi, aš tay sakau: gal tai aš tave užkalbinau, gal man reikės kambario šiai nakčiai (ne, drauge, aš nepasakiau, kad man jo reikia), kad tai aš paprašiau: drauge, duok man ugnies, bet ne visada tas, kuris prakalbina yra silpnesnis, ir aš ką tik puikiai supratau, kad tu atrodei ne iš stipriųjų, dar tenai, kai vaikštinėjai visas šlapias, iš tikrųjų neypatingai solidus, o aš, nežiūrint į tai, kad esu labai pastabus, ir ką aš atpažįstu tai, aš, tuos, kurie nėra labai stiprūs, iš pirmo žvilgsnio, iš jų eisenos, būtent, iš jo vaikščiojimo manieros, nervingos, kaip tavo, iš jų nervingumą išduodančių nugarų, jų pečių trūkčiojimo, nervingo būdo, pagal kažką tokio eisenoje, kas man neleidžia apsirikti, pagal jų veidus, taip pat, sudėliotus iš visai smulkių bruožų, nei sužalotų, nei ką, bet nervingų! kaip tu: nieko ypatingo veide, bet aš negaliu apsirikti, net kai jie vaikšto bastydamiesi kaip žiuliai, bet labai nervuoti žiuliai, pasprukę vilkiukai, bet atėję tiesiai iš po mamytės sijono, aukštai iškėlę galvas, kaip va štai, kurie smaukosi lyg niekur nieko, po lietumi, bet aš tuojau pat

pastebiu tą nervuotumą, kurio neįmanoma paslėpti - nes visa tai, kas yra nervuotumas, jūs gaunate iš motinos, tiesiai, o savo motinos, tie vilkiukai, jie negali jos paslėpti, ką jie bedarytų - aš esu sutvertas iš kraujo ir kaulų karkaso, ir iš raumenų, iš visko, kas paveldima iš tėvo, nervai manęs niekada netrikdo, nes mano tėvas, priešingai, buvo labai tvirtas, jis buvo ne iš tų, kurie tampo sau nervus sukdami galvą, jo niekas negalėjo sutrikdyti, vyras iš kaulų, raumenų, vyras iš kraujo, jį galėjai pavadinti: egzekutorius, būtent todėl politika ir partijos, ir profsąjungos, egzistuojančios dabar, ir mentai, ir armija, viskas susiję su politika, tai visai ne tai, ko aš noriu, vis tai per daug sumakaluota dėl per didelio galvos sukimo, aš ir gamykla - niekada!, ir visgi, bet kokių atveju, jie baigia tų, kad pririša visus prie gamyklų, tuo tarpu idėja, apie kurią aš kalbu, tai: tarptautinės savitarpio pagalbos sindikatas - tai labai svarbu, tarptautinė savitarpio pagalba (aš tau paaiškinsiu, net ir man pačiam sunku visa tai gerai suprasti), - bet be politikos, tik protestas, aš, aš esu sutvertas priešiniuosi, taigi tam aš pilnai atsiduosiu, aš būsiu tas, kuris vykdo, mano tarptautiniame savitarpio pagalbos sindikate neypatingai stiprių vilkiukų gynybai, mamų sūnelių, vaikščiojančių kaip kieti, bet nervingi žiuliai, kurie slankioja ir smaukosi vieni vidurnaktį, rizikuodami pasigauti visas įmanomas ligas - būtent čia aš matau, kad jūsų motinos yra niekam tikusios, pagalvok apie savo niekam tikusią motiną: ji tau duoda nervų sistemą, o po to tave palieka, nesvarbu kokioje sankryžoje, po prašvinkusiu lietumi, nestiprų, naivų, nes aš matau, kad tu esi patiklus, esi toks mažas ir nervuotas, tu nemoki nepasitikėti, bet visgi negalvok, kad čia nėra šiknių, kad jie nesuka galvos apie tave, aš, aš žinau, kad mes juos užkliudome praeidami, ir tik prieš keletą minučių aš buvau gerai išdurtas, aš leidausi išmaudomas, aš buvau patiklus kaip tu, taigi, dabar, aš juos matau visur, jie čia, jie mus liečia, patys baisiausi subingalviai kokius tik gali įsivaizduoti, kurie kuria tą gyvenimą, kokį mes turime dabar: aš maniau, kad jie nematomi, pasislėpę aukštai, aukščiau nei bosai, aukščiau nei ministrai, aukščiau nei viskas, žmogžudžių, prievartautojų, idėjų vulgarintojų snukiais, tokiais snukiais, kurie nėra tokie tikri, kaip tavo ar mano ir kurie neturi vardo: vagių, pasislėpusių smaugikų, nenubaustų ištvirkėlių, šaltų, viską apskaičiuojančių, technokratų klanas, mažiukas šiknių technokratų klanas, sprendžiantis: į gamyklą ir tylą! (gamykla ir aš - niekada!), į gamyklą ir užčiaupkit snukius, mes dar turim teisę į paskutinį žodį, maža dulkingųjų grupelė, sprendžianti už mus, iš aukštai, susiorganizavę tarpusavyje, technokratai tarptautinėje savitarpio pagalboje - tarptautinė savitarpio pagalba! aš, mano idėja, tai tarptautinės savitarpio pagalbos sindikatas: tai svarbu, tarptautinė

savitarpio pagalba, aš tau paaiškinsiu-, bet dabar, pratrauktieji!, gamykla arba pavirsit lengvais, kaip tu, kaip aš, kad mus nuneštų lengviausias vėjo gūsis, nes: ką mes galim, tu ir aš, kai jų rankose ministerijos, mentai, armija, bosai, gatvė, sankryžos, metro, šviesa, vėjas, jei jie gali iš ten, iš aukštai, jei nori - gali mus nušluoti? ką aš galėčiau padaryti, aš vienas prieš visa tai, išskyrus mano sindikato idėją? - tu buvai patiklus, tu, kaip ir aš, prieš keletą minučių, ir visgi dabar, jie yra čia, jie ieško mūsų, jie nusileido žemyn ir aš leidausi išduriamas, nes patys didžiausi subingalviai, kokius tik galima įsivaizduoti, yra keisčiausios formos ir naudojami keisčiausiomis priemonėmis, a!, jei jie ateitų, jie, tiesiai, taip, kad viską galėtume išskaityti jų snukuose, kad matytume tuojau pat su kuo turime reikalą ir, kad mes galėtume jiems trenkti į snukį, bet jie naudojami tokiomis priemonėmis, - jie trinasi prie mūsų tokiais snukiais, kad net neįmanoma atsispirti, mes kuo patikliausiai įlendame į baisiausią subingalvių kilpą - bet kaip atspėti? aš negalėjau, aš; jei aš būčiau galėjęs įsivaizduoti, aš būčiau ją įsivaizdavęs tokią, kokią pamačiau ją prakalbindamas: mažiukė, nesolidi, garbanota blondinė su blizgučiais, ne tokia jau garbanota ir ne tokia jau blondinė, tik tiek, kad užtektų tuo patikėti, ir, kad būtų neįmanoma nebėgti iš paskos, ir, kai aš ją prakalbinau: atsiprašau, tu neturi ugnies, drauge, atsiprašau, akys, žvelgiančios taip, kaip gali tik pasvajoti, o jos spindėjo lygiai taip, kaip aš jas išsigalvojau tam, kad sklandyčiau, vieną vakarą, kai viskas aplinkui lyg dykuma ir kur nieko nevyksta, bet yra tokių vakarų, kai, nežiūrint į lietu, nežiūrint į šią sušiktą šviesą ir naktį, kuri viską užgožia, išeina slampinėti merginos - ne viena, lyg atsitiktinė, bet daug, viena po kitos, viena už kitą gražesnės, bet ne tokios gražios, kaip tu manai, - neįmanomai gražios, varančios jus iš proto, valanda po valandos vis labiau varančios iš proto, kas valandą vis sunkiau įsivaizduojamos panelės, tada nežinai kada visa tai liausis, viskas pradeda kilti, imi sklandyti, apie nieką nebesvajoji, nes yra merginos, vaikščiojančios prieš jus!, ir, kai jau liaujiesi tikėjęs, kad gali būti dar geriau, kad gali dar labiau nušokti nuo proto, bežiūrėdamas į jas, išleidžiama viena štai tokia, dėl kurios privalai mesti viską, kad bėgtum iš paskos, būtinai, pamiršdamas, kad lietus ir pinigų trūkumas atima šansą, bet paskui šitą būtina bėgti ir ją užkalbinti, tokiais plaukais, iš po jų žvelgiančiomis akimis, neypatingai solidžia išvaizda ir su ne per daug garbanų: drauge, drauge! -čia jie laukia mūsų, šiuo metu mes leidžiamės mulkinami kaip paskutiniai idiotai: jei aš būčiau žinojęs, kad ji buvo iš kitos pusės, kad tai buvo keikšė - eikš su manimi katinėli, šįvakar mes medžiosim žiurkę, - jei ji būtų užčiaupusi savo gerklę, aš būčiau niekada nežinojęs, kad toks snukis galėtų mokėti

spjaudyti (anksčiau, kai aš dirbau, aš maniau, kad visi žmonės ir net merginos, kurios vaikiodavosi vakarais, savo vidumi buvo vienodi, galėjai kalbėtis su jais, reikėjo tik išdrįsti, visi žmonės, išskyrus tą mažą šiknių, smaugikų snukiais klaną, bet dabar aš manau, kad visi žmonės perėjo į kitą pusę, ir aš niekada nebebėgsiu paskui merginą, kad tapčiau bepročiu, man niekada nebenuvažiuos stogas, ji, ji nepažino manęs dėl šitos šviesos, kuri mus taip suvienodina), - mes medžiosim žiurkę, katinėli, o po to tu liksi su manimi! - ji man tai pasakė, būdama visai arti manęs, vienoje keistoje kavinėje, į kurią ji mane atsitempė (už rankos, prilipusi prie manęs, visiškai pasiruošusi praleisti visą naktį su manimi ir nusitempti mane į savo kambarį, aš jai patikau, tikrų tikriausiai, iki tol, kol aš neįsižeidžiau besiklausydamas jos šlykštynių, kol ji nepradėjo pykti dėl mano išstartų žodžių, mes patikome vienas kitam ir tiek), bet ar ji nežinojo kas aš esu - nauja jėga, tai mes, ji pasakė ir aš turėjau būti su jais-, aš, aš gal ir būčiau norėjęs dėl jos žvilgsnio, perkeliančio į plaukiojimo būseną, bet baisiausias technokratų internacionalinės šlykštynės įgavo tokią formą, jie patraukė visus žmones į savo pusę, net neįmanomas įsivaizduoti paneles, varančias jus iš proto, jei tik jos nekalba, bet ji, aš bijojau to, ką ji man sakė, jos kalbėjimo manieros ir kad aš negalėjau liautis jos klausęsis, jis vis dar neatpažino manęs toje keistoje kavinėje - eik su mumis, katinėli - ir aš būčiau ten ėjęs, kaip paskutinis iš idiotų, jei, visai laiku, iš mano burnos nebūtų tai išsprūdę (daug garsiau nei aš būčiau norėjęs), kas aš esu: drauge, štai kas aš esu, pats tikrasis svetimšalis, tarptautinės savitarpio pagalbos sindikato narys, o visa kita, užčiaupk savo snukį, arba aš jį tau sukalsiu, ir būčiau sukalęs, jei aplink ją nebūtų buvę jos draugai, penktadienio vakaro žiurkių medžiotojai, iki dantų ginkluotų katinėlių komanda, aš, vienas, svetimšalis prieš juos, visus, kur aš būčiau buvęs sukištas kaip paskutinis iš idiotų?, šitoje šviesoje, kurioje mane buvo galima supainioti, na taip, iki tol, kol visa tai man išsprūdo, ir visai laiku, aš prisiverčiau, iš burnos, ji pradėjo dainuoti?, jei vietoj to, kad ji būtų visa tai išspjovusi (nes ji visai pasitikėjo manimi) ji būtų man dainavusi bet ką, aš būčiau nebegalėjęs nieko padaryti, būčiau sutikęs su viskuo, vien dėl jos balso garso, kurį ji turėjo turėti, jei ji būtų dainavusi, aš būčiau nuslėpęs tiesą apie tai kas aš esu, aš būčiau prisijungęs prie visko, prie naujosios jėgos, prie fašistų, rojalistų, Vakarų, prie visų žiurkių medžiotojų, organizuotų smaugikų, tarptautinių vagių, būčiau sakęs tai, ko ji nori, būčiau medžiojęs tą, ko tik ji būtų paprašiusi, vien dėl to, kad ji buvo neįmanomai graži, dėl to, ką ji mums pažadėjo po medžioklės, dėl to, kad vien ją pamatęs aš mečiau viską ir bėgau paskui ją, ir, jei ji būtų dainavusi, ji būtų dainavusi

tokia ypatinga maniera!, ką aš būčiau galėjęs padaryti? užsikimšti ausis? jei ji būtų prikišusi savo lūpas prie mano ausies, ką aš būčiau galėjęs padaryti? pabėgti?, jei ji būtų uždėjusi savo ranką ant mano šlaunies, ką gi aš būčiau galėjęs padaryti, na? ją nukirsti? - ar: nusikirsti koją sau? štai taip jie mus užvaldo, kaip paskutinius iš idiotų, taigi, reikia prisirišti, atsisakyti netgi šito tam, kad būtum tikras tuo, kad nebūsi išdulkintas!, mums kitiems, drauge, svetimšaliams, reikia atsisakyti visko ir tvirtai prisirišti: pagrindinė idėja mano sindikato projekte, neleisti sau, kad pasistotų, visiems laikams ir bet kur, kadangi viskam vadovauja mažas slaptas klanas, valdantis ministerijas, mentus, armiją, darbą, netgi smulkias prostitutas baltais garbanotais plaukais ir tokios nesolidžios laikysenos, kad negali net patikėti, bet kurios, kaip ir visi kiti, perėjo į kitą pusę, neleisti sau, kad pasistotų ir neleisti sau nuleisti, laikytis iš visų jėgų, nes būtent tada jie mus seka ir mus išdulkina, visomis mūsų įmanomomis jėgomis ir visomis priemonėmis, iki tol, kol mes būsim laimėję, tol, kol mano tarptautinio sindikato idėja baigs savo pergalingą kelią, o tada viskas priklausys mums: kavinės, gatvė, paleistuvės, katinėliai ir jų ginklai, visa žemė ir visas dangus, o tada jau žiurkės galės pasitenkinti, drauge, ateis mūsų eilė, ir aš, egzекutorius, aš, sutvertas iš kaulų, raumenų ir kraujo, aš, kuriam nuo neatmenamų laikų buvo viskas atimta, kuris nuo neatmenamų laikų buvo priverstas pasitenkinti tuo, ką turiu, išmuš mano valanda kalti ir aš nesivaržysiu, aš ieškosiu visur, - kur dabar jie yra, tie, kurie spjaudė į mane? ir aš atrasiu juos visur, nes tai bus mūsų valanda, kai mes galėsime nebesivaldyti, draugai: išdirbkit jų kailį, dabar, susijaudinkit, kad net pasistotų, nuleidinėkit, viską, ką tik galite, viską, ką laikėte tokį ilgą laiką per visus galus, sumalkit žudikų snukius ir jų gražius, liukso išpicentus snukius, tuos, kurie nuleidinėjo savo kompanijoje ir kurie nuleidinėjo, žiūrėdami į mus tokį ilgą laiką, - bet aš taip pasakysiu: jei sutiksite kur nors, vieną iš tų žiulių, besukantį ir besukantį ratus, atmestais pečiais, vieną iš tų mažiukų nervuotų, atėjusių tiesiai iš po mamytės sijono, palikit juos ten, ant gatvės kampo, be apsaugos, be priežasties, besismaukančius ir besivalkiojančius kaip žiuliai, taigi, palikit juos ramybėje, nemuškit, nelieskit jų, jie dar vaikai, kuriuos dar reikia ginti, - štai kokia mano idėja, ir tai, aš sakau tau, tai ilgai nebesitęs, netgi jei dabar mes beveik neturim pinigų, neturim darbo, jei aš neturiu kambario, kur galėčiau praleisti šią naktį, ir kad tu, dabar, tau reikia būti nepatikliu, ir jei tavęs paklaustų: kas tas svetimšalis, šalia tavęs?, tu atsakyk: aš nežinau, nežinau, ir jei būtų bandoma primygtinai klausti, tu sakyk: aš nepažįstu jo, tai kažkas, kas mane užkalbino gatvėje, kai aš pasukau už kampo,

prašydamas kambario nakčiai, anksčiau aš jo niekada nemačiau, nes aš gerai mačiau iš tolo, kad tu dar vaikas, vilkiukas, paliestas gatvės kampe, kurį mažiausias vėjo gūsis pakeltų ir nuneštų, ir, kai aš bėgau iš paskos, vieną kartą, du kartus, tris kartus, radau tik tuščią gatvę ir lietu, taigi, ši kartą, aš nebenorėjau prarasti tave, aš nieko nepalikau atsitiktinumui, aš pasiruošiau: aš neleidau idiotams užverti man kelio, aš susitariau su jais, aš apsimėčiau klausas jų nesąmonių, sutikau su jais visais, - nesąmonės, kurias jie pliauškia, čia, gatvėje, kiekvieną naktį, nekreipdami dėmesio į tą šlykštų lietu ir liūdną šviesą, yra tik keisti paukščiai, neegzistuojantys niekur kitus, išskyrus tų idiotų galvas, ir, jei nori sutarti su jais visais, - išsakai savo nuomonę, išgalvoji spalvas, taigi, aš, aš išgalvojau, aš slėpiau, kad esu jiems svetimas ir, išsakydamas nuomonę apie viską, apie bendras problemas, asmenines bėdas, madas, politiką, aš gerai laikiausi, aš atsukau nugarą vėjui, visada laikiau atsukęs nugarą vėjui, kad neprarasčiau jėgų kai man reikės tave prakalbinti, ir aš, sakiau sau: nieko nėra paprasčiau kaip jausti vėjo kryptį, kaip atsistoti pagal jo kryptį, kad tai nesudarytų jokių kliūčių - niekas negalėjo manęs išduoti, mano svetimšalis pimpalas, aš jį gerai paslėpiau, gerai laikiau, uždėjęs ranką ant klyno, kaip įmanydamas stengiausi sutvardyti norą nusimtyti ir taip išsiduoti, kaip antai, išsiblaškęs, daviau jam gerti, nes, čia, jie būtų atpažinę mane, beviltiškai, kaip svetimą tarp jų, bet tą akimirką aš gerai laikiausi, toje keistoje šviesoje, kuri nieko neapšviečia, kuri paverčia visus tuos kavinės ir gatvės plepius broliais vienodais žvilgsniais ir bendrais rūpesčiais, kuri paslepia tavo rūpesčius nuo aplinkinių, svetimas jiems visiems, mano slaptas žvilgsnis ieškojo toli už jų ir aš buvau atsukęs nugarą vėjui, visai toks pat kaip jie, besišypsantis ir su viskuo sutinkantis, jau pusiau girtas nuo išgalvotų problemų, aš galvojau: maniškės yra kitur ir aš turiu jas slėpti, ir, kai tik aš tave pamačiau, aš bėgau, bėgau, bėgau, ir niekas manęs nesustabdė, aš buvau pasiruošęs, aš buvau prisijungęs prie jų, aš klausiausi jų slėpdamas savo skirtumą, ir dabar mano pabėgimas juos stebina, aš jau esu prie gatvės kampo, kai jie pabunda, jie atpažįsta manyje svetimšalį, laido man pavymui savo nesąmones, ruošdamiesi mane pričiuopti netikėtai kitur, apačioje, ne už ilgo, bet visgi aš, aš jau prakalbinau tave, aš sakiau: aš pastebėjau tave, besukantį už gatvės kampo, atsiprašau, aš pusiau girtas, aš turiu nedaug šansų, bet aš netekau savo kambario, aš ieškau kambario tik šiai nakčiai, pusnakčiui, nes po tam tikro laiko aš nebebūsiu girtas, aš prašau penketo minučių, - taigi, aš sakiau, kad aš buvau girtas, aš prašiau penketo minučių, pusė galvos perkimšta nesąmonėmis, o kita pusė pilnai paskirta tau, nes aš tada nebedrįsau

pažvelgti į tave, buvau taip susipainiojęs, vėl mados, politika, atlyginimai - kai aš dirbau, mano atlyginimas tebuvo mažas keistas paukščiukas, kuris atskrisdavo, aš jį uždarydavau, o, kai tik aš praverdavau dureles, tuojau pat išskrisdavo ir niekada nebesugrįždavo, - man nieko kito nebelikdavo daryti, kaip tik gailėtis jo visą likusį laiką, dabar aš nebedirbu, - bet aš niekada neišdrįsiu pažvelgti į tą, kurį aš laikau už rankos savo suspausta plaštaka: aš prašau penketo minučių tam, kad praeitų girtumas, taigi, mes atsisėsime, aš nupirksiu kavos, aš pasodinsiu jį prieš save, priešais veidrodį, esantį už mano nugaros, pamiršdamas visa kita, šlykštų lietu, šlykščią šviesą, besivalkiojančius idiotus ir liūdnas spalvas, kurias jie man įkalė į galvą, ir aš pažvelgsiu į jį, aš išdrįsiu, nekreipdamas dėmesio į vis dar šlapius plaukus, nekreipdamas dėmesio į skudurus, kurie niekaip neišdžiūsta, nekreipdamas dėmesio į visa tai, aš palauksiu kol atgausiu savo formą, - aš ieškau kambario pusnakčiui, nes aš neberandu savojo: aš norėjau tavęs to paprašyti, kai tik tave išvydau ant gatvės kampo, už nieką pasaulyje aš nebūčiau to prašęs vieno iš tų idiotų, su kuriais smaukiausi, juolab, kad aš visai nepanašus į juos (tai turėtų matytis), bet aš valkiojau su jais dėl tūkstančio priežasčių, pastoviai slėpdamas pusę savojo aš, ieškodamas kambario, kuriame aš nebūčiau priverstas susiklijuoti su idiotu, nebūčiau priverstas slėpti, kad esu svetimšalis, priverstas kalbėti apie madas, politiką, apie algą ir maistą, visi tie idiotai prancūzai savo vienodais snukiais ir vienodais rūpesčiais, kalbantys apie maistą net po lietumi, atsukantys nugaras vėjui ir visada kalbantys apie valgį, o aš tam pritarinėjau, kad būčiau laisvas po to, prieš akimirką, kad galėčiau bėgti, bėgti, bėgti, aš, kuris nieko nevalgo, aš, kuris visai nieko nevalgo, kasdien aš darausi vis lengvesnis, nesunkėju, kad galėčiau paslapčia ieškoti to, ko ieškau, už tų rijikų, sustojusių ratu, ribos, kitur, kavinėse, aš pritarinėjau, aš pritarinėjau, aš svaigau nuo ėdalo, apie kurį jie kalbėjo, jausdamas, kad vėjas, pučiantis į mano nugarą, siūbavo mane, jis būtų atplėšęs mane nuo žemės, jei aš nebūčiau įsikabinęs tiesiog į tuos apsunkusius rijikus ir į jų švino sunkumo nesąmones, jis būtų nunešęs mane - aš tapau toks lengvas, visai kaip tu, kad oro srovės tave nunešdavo į nežinią už kiekvieno gatvės kampo, kai tik aš tave pastebėdavau, vieną kartą, du kartus, tris kartus, matydamas iš tolo, kad tu dar vaikas, taigi, aš viską mečiau, vėjas pakėlė mane ir aš bėgau vos jausdamas žemę po savo kojomis, taip pat greitai kaip tu, šįkart be kliūčių, kad galėčiau prakalbinti tave: nelaikyk manęs, vyruk, pedalu, vien todėl, kad aš bėgau, kad paėmiau tave už rankos, kad aš sustabdžiau tave, kad kalbu su tavimi tavęs tikrai nepažinodamas, bet aš ir taip gerai pažįstu tave, vaikine, kad galėčiau tau

kalbėti apie tai - mergina ant tilto - kurios negaliu pasilikti sau - o be to, argi pedalas išdrįstu ką nors užkalbinti, neturėdamas geros išvaizdos, šlapiais plaukais ir skudurais? dabar tu matai mane tokį, galva ne visai vietoj (bet tai praeis) ir iš pirmo žvilgsnio, aš, aš gerai pastebėjau, kad tu, tu esi iš tų, korektiškų, su kuriais galima kalbėtis: aš nežinau jos tikro vardo, tą, kurį ji pasakė - buvo ne jos, taigi, aš taip pat nepsakysiu kaip ji atrodė, niekas niekada nesužinos kas su kuo sugulė, visą naktį, po tiltu, vidury miesto, tenai dar liko žymės, ant akmenų: vaikštinėji nežinia kur, vieną vakarą, atsitiktinai, pamatai panelę, palinkusią virš vandens, tu atsitiktinai prisiartini, ji atsisuka, sako tau: mano vardas mama, nesakyk man savojo, nesakyk man savojo, tu nesakai jai savo vardo, tu jai sakai: kur einame? ji tau sako: kur tu norėtum eiti? liekam čia, ne? taigi, tu lieki čia, iki aušros, iki to momento, kai jai reikia eiti, visą naktį aš klausinėjau: kas tu? kur tu gyveni? ką tu veiki? kur tu dirbi? kada mes vėl pasimatysim? ji sako, persisvėrusi virš upės: aš jos niekada nepaliekau, aš einu nuo vieno upės skardžio prie kito, nuo vieno tilto prie kito, aš apeinu kanalą ir grįžtu prie upės, aš žiūriu į baržas, žiūriu į šliuzus, aš ieškau upės dugno, aš atsisėdu ant kranto ir pasilenkiu virš vandens, aš, aš negaliu kalbėti niekur kitur išskyrus tiltus arba upės krantus, aš negaliu mylėti niekur kitur - tik čia, visur kitur aš esu lyg mirusi, visą dieną aš nuobodžiauju, o kiekvieną vakarą aš grįžtu prie vandens ir aš nebeatsitraukiu iki pat ryto, - taigi ji pasiplovė ir aš jai leidau pasiplauti, nejudėdamas (ryte, ant tiltų, yra daug žmonių ir mentų), iki pat vidurdienio aš likau tilto vidury, tai netikras jos vardas, o aš jai nepsakiau savojo, niekada niekas nesužinos kas ką mylėjo, vieną naktį, atsigulę ant tilto krašto (vidurdienį daug triukšmo ir mentų, negali likti nejudėjęs, vidury tilto), taigi, visą dieną aš rašiau ant sienų: mama, aš myliu tave, mama, aš myliu tave, mama, visą naktį, ant praėjusios nakties tilto, visą dieną aš bėgiojau kaip beprotis: sugrįžk, mama, sugrįžk, aš rašinėjau kaip pakvaišęs: mama, mama, o naktį aš laukiau pačiame tilto vidury, ir, kai tik išaušo rytas, aš vėl pradėjau nuo sienų, ant visų sienų, kad jai būtų neįmanoma to nepamatyti: sugrįžk ant tilto, sugrįžk vienintelį kartą, vieną vienintelį kartelį, sugrįžk vienai minutei tik tam, kad aš tave pamatyčiau, mama maaaa mama mamamamaa maaaa, bet, po velnių, kaip idiotas aš laukiau vieną naktį, dvi naktis, tris naktis ir daugiau, aš išnaršiau visus tiltus, aš bėgau nuo vieno prie kito, po keletą kartų kiekvieną naktį, yra trisdešimt vienas tiltas, neskaičiuojant kanalų, o dieną aš rašiau, sienos buvo aprašinėtos, ji negalėjo neperskaityti mano užrašų, bet, po perkūnų, ji neatėjo ir nebeateis, bet aš vis dar teberašinėjau ant sienų, aš vis tebenaršiau visus tiltus, yra trisdešimt vienas tiltas

neskaičiuojant kanalų, ir aš jos niekada nebesuradau, pasilenkusios virš vandens, ir dabar, man, visos šitos istorijos, man kala per makaulę, nes visa tai sumaišo viską, kai tai nueina per toli, aš pažinojau vieną moterį, mirusią nuo to, kad visa tai nužengė per toli, visa tai man kala per moralę, tas skaičius mirusių dėl to, lyg tai būtų daug paprasčiau, tie, kurie eis taip toli, jei jie turėtų būdą, jei jie nebijotų reaguoti, kai negali būti įsitikinęs, kad ištersi visa tai, - tai gali tęstis ilgai, ir, kad tą dieną, kai būsim atradę gerą ir neskausmingą būdą, jį perduosim kitiems, tai bus panašių istorijų, visada nueinančių per toli, galas, tikras galas, užtikrintas, kaip ta moteris, kuri ištvėrė parijusi žemės, ji eina į kapines, ji kasa žemę prie pat kapo, ji semia žemę riešukučiomis, žemę iš pačios gilumos ir ryja ją, - panašios istorijos, jei gerai įsiklausai, jei tik atsipalaiduoji, gali išvaryti iš proto-, nes kapinių žemė, ta, liečianti karstus: tu, kuri atšaldai numirėlius, tu, kuri turi nuostabų įprotį gerai atšaldyti viską iki pagrindų ir taip, kad jau negrįžtamas atšaldyk vieną kartą beprotį koks aš esu!-, kas jai papasakojo, kad tai gerai veikia? tai pakvaišusiai kekšei, ryjančiai žemę iki viskas praeis, vidury kapinių, kur aš, aš ją mačiau, - kad jai kažkas papasakojo šį triuką, tai man kerta per moralę, tikriausiai, kita sena kūrva, turinti receptą - tikras galas ir viskas be jokio skausmo! - bet ne visi žmonės ryja žemę, jei tas būdas būtų išrastas (vietoj žemės, - smulkūs lengvi milteliai, kurių net nejaustum rydamas, nemokami visiems ir, kurie jus grąžintų į normalią būklę, kai tik istorija nueina per toli) visi žmonės pradėtų šaldytis menkiausios istorijos pradžioje, nes, jei tik atsipalaiduoji, visos menkiausios, net pačios menkiausios nueina per toli ir absoliučiai išmuša iš vėžių, tačiau, toji, apie kurią aš tau papasakojau, tai buvo kekšė, aš ją mačiau, vieną naktį, jų gatvėje, viename penkto aukšto lange, o po to aš sekiau ją, iki kapinių, kaip gali patikėti kekše, bet net jos kartais kraustosi iš proto, aš tau parodysiu, netrukus, langą, taigi, aš, dabar, aš esu už tai, kad atlikčiau savo reikalą ir pasiplaučiau: tau gerai? puiku! - pasiplauti prieš tai, kai ji pradės kalbėti, arba apsimesti nieko nesuprantančiu, jei, ji tau išpasakos viską, ką reikia išpasakoti, kad kirstų per moralę, taigi aš, aš linkęs gerai atlikti savo reikalą: tau tinka? O.K.! -, ir pasiplauti, be rūpesčių, tuojau pat prieš didžiąsias frazes, o be to, pakanka vieno karto, kad sužinotum tai, ką verta sužinoti, kad suvoktum tai, ką verta suvokti, aš galėčiau gyventi su pana šimtą tūkstančių metų nenorėdamas sužinoti nieko daugiau, nei šimto tūkstančių metų pabaigoje aš jau žinojau tai nuo pat pirmo karto, štai kodėl aš esu už tai: tau tinka? važiuojam!, - ir greitai pranykti, suvokiant ir žinant tai, ką verta sužinoti, galvojant apie tai, apie ką verta galvoti, neišmetant mano idėjos iš galvos

apie visa tai, nes, vaicine, ką tu manai? kaip tu gali galvoti apie kurią nors vieną iš jų jos nepratraukęs? šimtas tūkstančių metų su ja nesidulkinant ir tu vis dar nieko nežinai, tik skambias frazes, kurios tave varo iš proto, ką tu gali sužinoti apie ją iš skambių frazių, jei tu nežinai kokia ji būna prieš, jei tu nežinai kaip ji juda, kaip ji kvėpuoja, jei ji pradeda kalbėti, ji pradeda kurti istorijas, arba, jei priešingai, tu jai labai patinki ir ji nieko nesako, tvardosi, viską laiko paslapyje, tik tau ir jai, ką mes galime žinoti apie ką nors jei nežinome kaip ji kvėpuoja po pratraukimo, ar ji lieka užmerktomis akimis ar jas atmerkia, jei nesiklausai, ilgai, jei nežinai koks jos įkvėpimo garsas, kiek laiko jai reikia vienam įkvėpimui, kaip ji pakreipia savo veidą ir kaip jis po to atrodo, kuo ilgiau tu klausaisi kaip ji kvėpuoja, nejudėdamas, nekvėpuodamas, tuo daugiau tu sužinai apie ją, bet kai tik ji atmerkia akis, susitvarko, pasiremia ranką smakrą, žiūri į tave, pradeda kvėpuoti kaip pakliuvo, praveria burną ir iš kur tu matai besiruošiančias išlėkti skambias frazes, tuo atveju aš, aš esu už tai, kad reikia mauti, ir: puiku? puiku! -, bet tą vakarą, aš, aš buvau vienas paleistuvių gatvėje, vieną penktadienio vakarą, kai aš dar dirbau ir turėdavau laisvą dieną kitą rytą, taigi, aš pakeliu akis ir matau, penkto aukšto lange, pakvaišusios prostitutės galvą, - jei tu nori nueiti tenai, mes nueisim pasižiūrėti, to lango, apie kurį aš tau kalbu, ten aš neinu vienas, jos man kala per morale, ypatingai tokį vakarą kaip šis vakaras, tai visa ne todėl, kad aš bijau labiau penktadienio vakarą, nei kitą vakarą, priešingai, dabar, kai aš nebedirbu, aš gailiuosi to, kas buvo penktadienio vakarais ir po jų sekančiomis naktimis, kai rytojaus rytą nereikia eiti į darbą, kai visas pasaulis nešioja nuovargį ant savo snukių, bet nenori jam pasiduoti, o tai jaudina, paleidžia nuo grandinės, visi žmonės pradeda kivirčytis ir pradeda grąsinti trenksią į snukį, čia, vyrukai daug rėkia, bet kiek daug jiems reikia laiko tam, kad trenktų kam nors į snukį, - pas mus, liubiama tuojau pat, be ginčų, mes nesame drovūs, o čia tau užduoda kilometrus klausimų: tu kažko nori? tu pasakei ką nors? ko tu šitaip žiūri į mane? ko tu juokiesi? tu palieteji mane?, - jei tu užkliudei jį, jis kilometrus trunkantį laiką klausinėja tavęs: ar tu tikrai jį užkliudei, prieš trenkdamas į snukį, aš, visai nesidrovėdamas, trenkiu tuojau pat, gali tikėti manimi, bet štai ką aš matau, viename penkto aukšto lange, pakvaišusi prostitutė atidaro langą, atsargiai žvalgydamasi, - atidaro jį lėtai, išnyksta kambario gilumoje, o po to sugrįžta absoliučiai pakvaišusiu veidu, nešina kupeta drabužių savo rankose, mes tuojau pat eisime pasižiūrėti kur tai įvyko, jei tu per daug bijai, su manimi nėra ko, aš trenkiu tuojau pat, kai tik mane užkalbina, taigi, visi žmonės, esantys prostitučių gatvėje, mato kelnes, krintančias kaip maišas į šaligatvio

vidurį, o iš paskos sklendžia kaip parašytas raudonas švarkas ir marškiniai, ir glaudės, tokios lengvos, lyg šilkinės, užkimba už gatvės žibinto, nusklendžia kaklaraištis, visi žmonės, visiškai išprotėję dėl prostitutės persisvėrusios per langą ir žiūrinčios į krintančius drabužius, o po to sušunkančios - dabar jis nuogas, jis nuogas! -, štai vienas, kuris užsirovė ant pakvaišėlės, sako sau visi žmonės, esantys gatvėje ir žiūrintys į tai, kas guli ant šaligatvio, o likučiai plaikstosi kaip vėliavos ant gatvės žibinto, kaip buvo galima to tikėtis iš prostitutės, net prostitutės darosi pavojingos, galvoja visi žmonės, pradedantys abejoti net prostitučių gatve, kur eiti? kur eiti? sako sau visi vyrai, pakeldami apykakles, ir visi nususuka, - kur eiti, dabar, kur eiti, klausia jie savęs lyg iš ten, iš aukštai, jiems būtų kas nors nužymėjęs plane zonas, kuriose jie turi likti visą savaitę, o kiekvieno penktadienio vakarą atsidaro durys tiesiai į paleistuvių gatvę ar dar kur nors, o jei ne: kur eiti, kito sprendimo nėra, o aš, aš apčiuopiau nuo to laiko, kai nebedirbu, visą seriją zonų, kurias subingalviai nužymėjo mums savo planuose ir kuriose jie mus uždaro pieštuko brūkštelėjimu, darbo zonas visai savaitei, zonas motociklams ir zonas nukabinimui, moterų zonas, vyrų zonas, pedų zonas, liūdesio zonas, plepėjimo zonas, sielvarto zonas ir tas, penktadienio vakaro zonas, penktadienio vakaro zoną, kurią aš pamečiau nuo tada, kai aš viską sumaišiau, ir kurią aš norėčiau atrasti, nes ten aš taip gerai jausdavausi, taip, kad aš net nežinau kaip tau tai pasakyti, bet, nuo to laiko, kai aš nebedirbu ir viskas susimaišė tų subingalvių planuose, kiekvieną vakarą aš bandžiau atrasti penktadienio vakarą, kai man buvo gera, kai rytojaus rytą nereikės eiti į darbą, kai aš dulkinasiu ant tilto, valkiuoju svetimšalių kvartaluose, vienas, kaip neįmanoma apsaugoti kas, tu eisi su manimi, kad mes kartu tai atrastume, tu nebijosi, nes aš, aš kalu greitai ir nesivaržydamas, ir, kad penktadienio vakaras, su jų nuovargiu ir jų storais snukiais, susijaudinę vyrukai bijo labiau nei mes, jie ima ginčytis iš baimės, jie mušais iš baimės, susimala snukius iš daug didesnės baimės, nei mes, savo kumščiuose, savo kojose, savo burnose, iš baimės, kad iš jų juokiasi arba, kad nieko apie juos negalvoja, jie bijo kitų šunyčių, per daug panašių į juos pačius, ir dar labiau bijo tų, kurie visai į juos nepanašūs, tu nueisi kartu su manimi ir aš tau parodysiu langą, per kurį prostitutė stebėjo krintančius rūbus, taigi, tu matai vyriškį, pasiutusį, ant galvos pastirusiais plaukais, einantį visu greičiu, o iš paskos jam paleistuvės balsas: jis visai nuogas po savo paltu! -, vyrukas susirenka savo švarką, savo kelnes, glaudes ir kaklaraištį, besiplaikstantį kaip vėliava ant aukštai kybančio gatvės žibinto, visi vyrai pasistato apykakles ir klausia savęs: kur eiti? kur eiti? paleistuvė bėga kaip pasiutusi paskui

vyruką, ji pati pusiau nuoga, tu matai vyruką, kuris įlenda į savo automobilį, užveda mašiną, o paleistuvė užsikabina už durelių, užsiropščia ant kapoto: neleiskit jam nuvažiuoti, neleiskit jam nuvažiuoti, neleiskit jam nuvažiuoti! - o vyrukas, įsiutęs, visgi pradeda važiuoti, visi aplinkiniai žmonės pradeda trauktis, žvalgydamiesi pro petį ir ieškodami kur eiti, kur eiti, gerasis dieve, net jei ir paleistuvės, kaip dabar gali tikėti paleistuve, taigi, ji pasileidžia ir krinta nuo automobilio, atsigula po ratais, o vyrukas, piktas kaip velnias, jis priverstas sustoti, jis signalizuoja kaip pakvaišęs, bet kekšė guli išdribusi prieš automobilį, visi žmonės tolsta, statydamiesi apykakles: į pagalbą, į pagalbą, neleiskit jam nuvažiuoti! - visi išsiskirstė, išskyrus kelias senas kekšes, be abejonės viena iš jų ir davė tą receptą: tu nueisi į kapines, žemė gerai atvėsina nučiuožusius bičus ir panas, kas jai pasakė, kad ši priemonė gerai veikia? o dabar man tai kerta per moralę - ėjimas į tą gatvę, vienam, nes aš vis klausiu: ar pažįstate kekšę, mirusiają po to, kai ji parijo žemės? mane laiko bepročiu, jūs pažinojote paleistuvę iš penkto aukšto? pakviečiami suteneriai, kurie mane nuvaro šalin, bet visgi, aš, aš ją mačiau negyvą, kapinėse, o dabar vien mintis apie tai, seni, vien tik mintis apie tai mane paverčia ligoniu, kyla noras išgerti (jei nebūtų finansinių problemų), smukti iš čia (jei turėtumėm kur eiti), būti kambaryje, seni, kuriame aš galėčiau kalbėti, čia man nepavyks pasakyti to, ką aš turėčiau tau pasakyti, reiktų būti kitur, kur nebūtų nė vieno žmogaus aplink tave, kur nejudintų nei pinigai, nei tas sušiktas lietus, kur būtum ramus, kur sėdėtum lyg žolėje ar kažkur panašiai, kad nebereiktų judėti, kad visas laikas būtų prieš mus, medžio šešėlyje, o tada aš pasakyčiau: aš esu pas save, man čia gera, aš atsigulu ir čiau, bet tai, seni, neįmanoma, ar tu matei kur nors tokią vietą, kur tave paliktų ramybėje, ar tu matei kada nors tokią vietą, kurioje tau leistų atsigulti ir čiau? niekada nepamiršk, seni, kad nieko negali padaryti pats, tavimi rūpinasi, tau spiria į užpakalį, tavęs nepalieka ramybėje, jiems būtina tave perkraustyti, jie tau sako: eik ten - ir tu eini, eik tenai, ir tu eini tenai, patrauk savo subinę iš ča, ir tu krauniesi lagaminus, kai aš dirbau, aš praleisdavau visą laiką besikraudamas lagaminus: darbas visada yra kur nors kitur, visada reikia vykti jo ieškoti kur nors kitur - nėra laiko kada aiškintis, nėra laiko sklandyti, nėra laiko kada išsitiesti ant žolės ir pasakyti: čiau, spyriu į subinę jie tave perkraustys, darbas yra tenai ir dar toliau, dar daug toliau ir dar daug daug toliau, jie tave nustumis iki Nikaragvos, ramiai, nes tokios šalys kaip antai, jos šalčiausiai puikiausiu spyriu į subinę išgrūda saviškius ir jie išsilaišina čia, negali būti kalbos apie sklandymą, jei tu nori dirbti, kraustykis, taigi, jei mes leisime tai daryti: mes,

vietiniai idiotai, leisimės spardomi į subinę ir grūdami į Nikaragvą, o idiotai aš tenai leisis stumdami ir grūdami, ir atsikraustys čia, nes darbas, jis visada yra kur nors kitur ir tu nieko niekada negali pasakyti: čia aš savo namuose ir čiau (todėl, kai aš palieku kokią nors vietovę, man visada atrodo, kad aš palieku tokią vietą, kur jaučiausi lyg namie, labiau, nei ten, kur aš važiuoju, kai tave vis spardo į subinę ir tu vėl išvyksti, ten, kur tu keliauji, būsi vėl svetimšalis, ir taip toliau ir panašiai: tu visada esi vis labiau svetimas, tu vis mažiau ir mažiau jautiesi esąs savo namuose, esi stumiamas vis toliau taip, kad net nebežinai kur keliauji, o kai atsigręži, seni, kai pažvelgi atgal už savęs, ten visada, visada tik dykuma), bet kad galėtume vieną kartą sustoti ir pasakyti: eikit jūs visi po velnių, aš nebebajudėsiu iš vietos ir jūs mane suprasite, jei mes išsitiestume vieną kartą ant žolės ir paaukotume nemažai laiko tam, kad išsiaiškintume, kad tu, tu papasakotum savo istorijas, o tie, kurie buvo spardomi į subinę ir varomi iki Nikaragvos ar dar neaišku kur, papasakotų savašias, kad mes pasakytume, jog mes visi daugiau ar mažiau esame svetimšaliai, bet čia, dabar, mes klausomės vienas kito, ramūs, išsakom tai, ką turim išsakyti, taigi, tu supranti, o aš jau supratau, kad jiems nusispjaut į mus, aš, aš sustojau, aš paklausiau, pasakiau sau: aš nebedirbsiu tol, kol jiems bus nusispjaut į mus, kam to reikia, kad Nikaragva atsikraustytų čia, o aš keliaučiau tenai, nes visur tas pats, ir, kai aš dar dirbau, aš kalbėjau apie mano tarptautinio sindikato idėją visiems tiems, kuriuos spardė į subinę ir kurie atvyko nežinia iš kur, atsikėlė čia, tikėdamiesi susirasti darbą, ir jie klausėsi manęs, o aš, aš klausiausi nikaragviečių, kalbėjusių man apie tai, kas darosi pas juos, tenai, yra senas generolas, visas dienas ir naktis praleidžiantis pamiškėje, ten jam atneša valgio, kad jam nereikėtų judintis iš vietos, jis šaudo į viską, kas juda, jam atneša ir amunicijos, kai tik jis ją išbaigia, jie man pasakojo apie generolą ir jo kareivius, apsupančius mišką, tenai, ir pilančius į visa, kas tik pakyla virš medžių lapijos, į visa, kas tik pasirodo pamiškėje, į visa, ką jie pamato ir kas neturi medžių spalvos ar kas juda ne taip pat kaip miškas, jie, jie klausėsi manęs, o aš klausiausi jų, ir aš pasakiau sau, kitur yra taip pat, kuo ilgiau aš leisiuosi spardomas į subinę, tuo labiau aš būsiu svetimšalis, jie įsikurs čia, o aš užbaigsiu tenai, tenai, visa, kas juda, pasislėpė kalnuose, ežerų pakrantėse, miškuose, o tuo tarpu generolas su visais savo kareiviais šukuoja kalnus, naršo ežerų pakrantes, apsupa kiekvieną mišką ir pila į visa, kas juda ir į visa, kas juda kitaip ar nėra tokios pat spalvos kaip akmenys, vanduo ar medžiai, aš klausiausi viso to ir sustingau, aš nebeapsijudinsiu iš vietos, aš pasakiau: čia, šičia aš esu namuose, jei nėra darbo - aš nedirbsiu jei darbas mane varo iš proto ir

jei mane spardo į subinę, aš juo labiau nedirbsiu, aš noriu atsigulti, aš noriu išsiaiškinti vieną kartą, aš noriu žolės, medžių pavėsio, aš noriu rėkti ir turėti teisę rėkti, net jei jie turėtų šaudyti į mane, nes tokie dalykai visada panašiai pasibaigia: jei nesutinki, jei pražioji gerklę, privalai lįsti į miškus, kur tave sunaikins automato papliupa, kai tik pamatys, kad sujudėjai, na ir tiek to, bent tau būsiu pasakęs tai, ką turėjau pasakyti, čia aš negaliu, bet kur nors kitur, kambaryje, kur mes praleistume naktį, pusnaktį, nes aš išeičiau dar prieš aušrą, prieš tai, kai aš tau nusibosiu, aš išeisiu laiku, prieš tai, kai tu užsimanysi pasiplauti, tu, nes, jei tu manęs atsikratysi pasakojimo vidury, dar prieš tai, kai aš dar turėjau laiko pats pasiplauti, aš, aš nesu jautrus vyrukas, ar toks, kuriam tai padarytų kokį nors įspūdį (tu gali daryti ką tik nori), bet aš pažįstu vyrukus-spintas, tu paimi kiečiausius snukdaužius-spintas, nedrebančius dėl nieko, kurie kala ir nebijo kraujo, nejautrius ir apskritai (tokius snukdaužius, kuriuos matydamas nenorėtum, kad jie susidomėtų tavimi, kai jie būna susierzinę), na ir, šitiems vyrukams, taip, va šitaip, ramiaakiškai, be stumdymosi, tu bedi jiems smeigtuku į ranką, taip, kad atsirastų mikroskopinė žaizdelė, kad jie pamatytų, staiga, mažytį kraujo lašelį (savo kraujo, visiškoje ramybės būsenoje, ne tada, kai jie būna susierzinę, visai be jokios priežasties), spintų spintai, jis pabąla, jis susileidžia, užverčia akis dėl tokio menkniekio, taigi, aš, aš nesu jautrus vyrukas, bet, jei tu pasiplausi greitai, vadinasi, tai ne visai tai, bet tai reiškia, kad tu laikai mane apskritu nuliu, nes šiandien tu galėtum patikėti, nes šiandien tai dar nieko nereiškia, aš negaliu būti visai patenkintas, ne taip, kaip tie štai iš ten, visada atrodantys patenkinti, visada pasiruošę nuleisti, aš, mano galvoje vis sukasi viena mintis, tos istorijos apie mišką, kuriame niekas neišdrįsta pajudėti bijodami automatų arba ta istorija apie paleistuvę, palaidotą nelaukiant jokių žinių, nes šitie, esantys šičia, neturi jokių pašalinių minčių, visada pasiruošę būti patenkinti, pasiruošę linksmintis, pasiruošę nuleisti pirmai progai pasitaikius, nesvarbu kur, nesvarbu kada, negalvodami apie nieką kita tik apie kyštelėjimą, visi tie idiotai prancūzai, pasiruošę bet kada įkišti ir nuleisti savo kamputyje ir be jokios pašalinės minties galvoje, galinčios sutrukdyti, jie gali pridergti visur, apdergti mūsų snukius, jie, savo šlykščiais snukiais, o aš, mano galvoje pastoviai sukasi tos istorijos, aš nesakau, kad tai niekada nesuveikia, aš daugiau toks vyrukas, kuris negali pilnai nuleisti dėl tų istorijų, kartais man būna net labai gerai, labai gerai, kaip dabar, jei tik tu nepasiplausi tuojau pat, ir kai aš turiu laiko, bet kažkur mano smegeninės gilumoj, ten visada taip liūdna, kad aš nebegaliu tau apsaityti, ta istorija, kuri gali padoriai tau įgristi (nes šiandien galbūt aš ir esu

nulis, bet vieną dieną), ir kad tu gali pasiplauti prieš, bet aš, aš nesu jautrus vyrukas (tu gali daryti ką nori), bet aš pasakysiu sau nežinia ką, kad aš nenoriu būti bet kas, kas nėra medis, pasislėpęs Nikaragvos miškuose, kaip mažiausias paukštelis, norintis pakilti virš medžių vainikų, apsuptų kareivių pulkais su savo automatais, kurie taikos į jį, seka jo judėjimą, ir, tai, ką aš noriu tau pasakyti, aš negaliu pasakyti tau čia, reiktų susirasti žolyną, kur mes galėtume išsitiesti, o visas dangus būtų virš mūsų galvų, ir dar, medžių pavėsi, na, arba, kambarį, kuriame visas laikas priklausytų mums, bet jei tau atrodo, kad aš ieškau kambario, ne, aš negaliu miegoti, ir nieko nėra paprasčiau, kaip surasti kambarį vienai nakčiai, šaligatviai pilni kambarių ieškotojų ir kambarių ar prieglobsčio suteikėjų, ir jei tu manai, kad visa tai tik tam, kad mes pasikalbėtume, ne, man nereikia to, kaip visiems tiems idiotams iš gatvės, aš nesu toks, kaip jie, aš esu vyras, aš, vietoj to, kad kalbėčiau, verčiau aš pasivaikysiu gražią paną vien tam, kad į ją paspoksočiau ir tik paspoksočiau, kam daryti dar ką nors, nei spoksoti į gražią paną, ir, netgi, aš esu vyras, aš, aš verčiau eisiu pasivaikščioti, nei spoksosiu į paną, ir to man pakaks kaip užsiėmimo, visą gyvenimą aš norėjau gerai paslampinėti, retkarčiais pabėgioti, sustoti prie kokio nors suolo, vaikštinėti lėčiau ar greičiau, bet niekada nekalbėti, bet tu, tu visai kas kita, ir aš tai supratau, kai tik tave išvydau, o dabar aš turiu tau viską paaiškinti, nes jei jau aš pradėjau, tu negali pasiplauti ir palikti mane kaip idiotą, netgi jei dabar mano snukis yra baisus, jei nei mano plaukai, nei skudurai niekaip neišdžiūsta, jei net aš nenoriu pažvelgti į veidrodį, esantį už mano nugaros, na o tu, lietus tavęs net nesudrėkino, lietus praėjo tau pro šalį, valandos eina tau pro šalį, todėl man ir pavyko suprasti, kad tu, tu tik vaikas, viskas tau praeina pro šalį, niekas nejuda, niekieno snukis netampa tau bjaurus, aš, aš vengiu veidrodžių ir aš negaliu liautis žiūrėjęs į tave, į tave, niekada nesikeičiantį, ir, jei nebūtų tos pinigų problemos aš verčiau nupirkčiau mums alaus, nei kavos, - ir tada mes jaustumėmės tikrai gerai, mes išgertume keletą alaus bokalų, kaip aš ir norėjau padaryti vakaro pradžioje, aš jau išgėriau vieną, ir dar vieną, ar tris, ar keturis, ar dar daugiau, aš nežinau kiek, visus mano bašlius, kuriuos aš norėjau ištaškyti, mes ištaškytume kartu dabar, jei tik man jų nebūtų prieš tai, ką tik, nušvilpę, aš turėjau pakankamai pinigų, visam vakarui ir tiekai alaus bokalų, kiek tik galėtum norėti ir kad jaustumėsi O. K., bet man juos nušvilpė metro, štai koks šlykštus nuotykis ir man nieko nebeliko iš to, ką turėjau visam vakarui priekinėje kišenėje, keletą monetų, tik dviems kavos puodeliams, ir aš bėgau paskui juos, be to, lyg būčiau norėjęs, kad man juos nušvilptų, ir dar išdaužytų snukį, metro koridoriuje buvo du banditėliai tokiais snukiais, kad negali apsirikti, banditėliai,

ieškantys prie ko nors prikibti, norintys ką nors iškrėsti, trenkti banditėliai, bet laiką formą, aš bėgau paskui juos ir sakiau: mes galim kartu išgerti alaus, - tiems gerokai trenktiems banditėliams, paskui kuriuos man visada norisi bėgti ir pasakyti vienam ar kitam: duok man savo skudurus, savo batus, savo plaukus, savo eiseną ir savo snukį, tokį, kurio neberekėtų keisti, aš tau duosiu tai, ko tik tu panorėsi (ir, jei jie tai man duotų, aš net neatsigręžčiau pasižiūrėti į tai, kuo aš tapau), jie neatsigręžė, jie nepastebėjo manęs, aš jų nepametu iš savo akiračio ir aš įlipu paskui juos į pirmą metro, sakydamas sau: aš juos pakviečiu ir mes išgeriame alaus, mes kartu praleidžiame vakarą ir nė vienam iš mūsų vakarėlis nelieka sušiktas, - bet tuo pat metu aš jaučiu, savo nugarą, kad vienas iš jų kiša ranką į mano kelnes, ištraukia mano piniginę, aš nepradedu tuojau pat judėti, jaučiu, kad lieku ramus, taigi aš sakau: vyre, jokio stumdymosi, aš sakau jiems ir nėra jokios priežasties, kad tai nesuveiktų, aš atsisuku ir sakau: - O. K., nebūk idiotas, aš jus kviečiu ir mes kartu išgeriame alaus, o po to, mes pamatysim ką darysim, kartu, mes nesušiksim vakarėlio -, banditėlis iš už nugaros užmeta žvilgsnį į savo draugelį, jie nieko nesako vienas kitam, lyg manęs nebūtų pastebėję, - O. K., nebūkit idiotai, jūs man atiduodat mano bašlius, mes išgersim po bokalą, truputį šnektelsim, o ką veiksime toliau - nuspręsim kartu -, jie vis tebežiūri vienas į kitą, lyg nieko nesuprastų, o po to, po truputį, akimis, va taip, jie susitaria, jie pradeda kalbėti, vis garsiau ir garsiau, taip, kad išgirstų visi žmonės, vis dar nežiūrėdami į mane: ko jis nori, štai šitas? jis kimba prie mūsų, ar ką? kas toks tas bičas? ko jis kerta mums per kiaušius? - jie stumia mane link durų: kitoje stotelėje mes išsodinsim šitą pedą ir sudaužysim jam snukį -, na, o aš, aš sakau jiems: O. K., jūs grąžinate man mano pinigus, taigi, ir paliekam šitą reikalą, bet jie sako: šitas pedas laukia kol mes jam sumalsim snukį ir jie pradeda mušti -, niekas nereaguoja, niekas netiki pinigų istorija, visi tiki pedo istorija, mane išsodina pirmojoje pasitaikiusioje stotelėje ir nė vienas net nepajuda ir, kai jie baigia kaltį mano, kaip paskutinio pedo snukį, kai jie pabėga su mano pinigais (nežiūrint į tai, kad aš šaukiau ir, kad niekas tuo netikėjo), aš, aš tuojau pat nepradedu judėti iš vietos: juolab, kad, vyre, nesinervink, sėskis ant suolo, nejudėk, lik čia -, aš žiūriu, tai viskas ir viskas gerai: girdžiu muziką, toli, už mano nugaros, tas, kuris paprastai turėtų prašyti išmaldos, sėdi koridoriaus gale (viskas O. K., vyre, tik nejudėk), priešais mane, kitoje platformos pusėje, sėdi sena girtuoklė, apsirengusi geltonai, rodanti ženklus, palydėdama juos šypsenuomis (aš žiūriu, aš klausau, viskas vis dar gerai), ant metro perėjimo tiltelio, aukštai, moteriškė, staiga sustojusi, kad atgautų kvapą, visai greta

manęs atsiseda arabas ir pradeda tyliai dainuoti kažką arabiškai (sakau sau: tik nesinervink, vyre, jokių būdu), o priešais mane pasirodo, aš esu tuo pilnai įsitikinęs, kad matau: mergina naktiniais marškiniais, ant nugaros paskleistais plaukais, ji praeina pro mane suspaudusi kumščius, savo baltais naktiniais marškiniais, ir, visai prieš pat mane, jos snukis persimaino, ji pradeda žliumbti ir eina iki pat platformos galo, plaukai išsidraikę, kumščiai va šitaip, o jos naktiniai marškiniai, taigi, staiga, aš, aš gaunu į snukį, šį kartą tai įvyko, aš nebesivaldau, aš gavau į snukį, aš, nuo viso šito pasaulio, iš kiekvieno su savo maža istorija savame mažame kampelyje, nuo jų visų snukių, aš gavau į snukį ir man kyla noras trenkti, tai moteriškai, atsirėmusiai į turėklą, aš noriu trenkti jai, arabas, tyliai dainuojantis pats sau vienas, man norisi trenkti jam, sukčius už mano nugaros, sena prasigėrėlė priešais mane, jie visi man skėlė antausį, su ta mergina naktiniais marškiniais, kitame stoties gale, kuri vis dar tebežliumbia, o aš, man norisi trenkti, man norisi mušti, vyre, senes, arabus, sukčius, plytelėmis nuklijuotas sienas, vagonų rėmus, kontrolierius, mentus, trankyti pinigų distributorius, afišas, šviesas, tą mėšliną kvapą, tą šlykštų triukšmą, aš galvoju apie litrus alaus, kuriuos aš jau išgėriau ir kuriuos dar galėjau išgerti, tiek, kiek dar galėjo priimti mano skrandis, aš likau sėdėti su tuo noru trenkti, vyre, iki tol, kol viskas pasibaigs, iki tol, kol viskas sustos, na, ir staiga, viskas tikrai sustojo: metro nebevažiuoja, arabas nurimsta, moteriškė tenai, aukštai, liaujasi kvėpuoti, o mergina naktiniais marškiniais, ji nebešnirpščioja, staiga viskas sustoja, išskyrus muziką, sklindančią iš gilumos, o prasigėrusi senė prasižioja ir pradeda dainuoti neįmanomu balsu, tenai groja sukčius, bet jo paties nematyti, o ji dainuoja, jie puikiai dera lyg būtų specialiai tam pasiruošę (neapsakoma muzika, kažkas panašaus į operą ar į kažkokią kitą nesąmonę), bet taip stipriai, taip gerai derėdami vienas su kitu, kad viskas sustoja, o geltonai apsirengusios senės balsas užpildo viską, aš, aš sakau sau: O. K., aš atsikeliu, aš prabėgu koridoriais, užlekiu laiptais, išlendu iš po žemių, o lauke aš bėgu, aš dar svajoju apie alų, aš bėgu, alaus, alaus, sakau sau: koks bordelis, operos arijos, moterys, šalta žemė, mergina naktiniais marškiniais, paleistuvės ir kapinės, o aš bėgu, aš nebejaučiu savęs, aš ieškau ko nors, kas būtų kaip žolės stiebelis visoje šitoje spūstyje, balandžiai kyla virš miško, o kareiviai juos šaudo, sukčiai elgetauja, pačiuožę banditėliai medžioja žiurkiukus, aš bėgu, bėgu, bėgu, svajoju apie šventas arabų giesmes, giedamas tarp jų, drauge, aš surandu tave ir laikau tavo ranką, man taip reikia kambario ir aš toks šlapias, mama mama mama, nieko nesakyk, nejudėk, aš žiūriu į tave, aš myliu tave, drauge, drauge, aš, aš ieškau ko nors,

kas būtų kaip angelas viso šio bordelio vidury, ir tu esi čia, aš myliu tave, o visa kita, alaus, alaus, ir aš vis dar nežinau kaip tau galėsiu tai pasakyti, kokia banda, koks bordelis, drauge, o be to, vis lyja, lyja, lyja, lyja.